

Appendiks B

Martinus beslutning om at betegne hele sit værk Det Tredie Testamente

I slutningen af 1979 besluttede Martinus at han ville udgive sit samlede værk under fællesbetegnelsen Det Tredie Testamente. Det skulle ske på et kommercielt forlag, Borgens Forlag.

Denne beslutning var en skelsættende beslutning, idet han derved knyttede sit værk sammen med bibelens to testamenter.

Det var ikke baseret på en ny opfattelse hos Martinus, han havde opfattet sit arbejde på denne måde helt fra begyndelsen, men han havde ikke markeret det andet end i form af forsigtige vendinger af og til. For det første ønskede han ikke at der skulle opstå en debat før han havde skrevet sit værk færdig, og for det andet ønskede han at hans person skulle holdes i baggrunden, da det ikke var ham selv man skulle være opmærksom på, men kun hans kosmologi.

I 1979 følte han at tiden var inde til, at det var rigtigt at åbenbare den fulde sammenhæng mellem sin kosmologi og bibelens to testamenter. Det kunne ikke markeres kortere og mere præcist end ved at give sin kosmologi betegnelsen ”Det Tredie Testamente”. Det betød naturligvis, at de mennesker der ikke allerede havde set på Martinus kosmologi på denne måde, nu måtte forholde sig til den i dette, for dem, nye lys.

Da dette er en beslutning der har visse konsekvenser, er det naturligt at se lidt nærmere på omstændighederne og betydningen for forståelsen af kosmologien.

Dette kan ikke gøres bedre end ved at lade Rolf Elving gøre rede for det. Rolf Elving var Martinus elev, og var den der stod Martinus nærmest, på det tidspunkt hvor han tog sin beslutning.

Rolf Elving har redegjort for netop dette i en artikel i et svensk tidsskrift ”Ny Kultur”, hvor han i 1998 side 18-24 skrev artiklen: ”Martinus sista stora be-

slut”. Den er naturligvis på svensk, idet Rolf Elving er svensk og bosiddende i Göteborg. Den er meget let at læse og forstå, selv om den er på svensk. Jeg har derfor ikke oversat den, for dermed at undgå mulige fejlfortolkninger ved oversættelsen, men gengiver den i sin helhed nedenfor.

Martinus sista stora beslut

Av ROLF ELVING

I samband med Martinus födelsedag firas varje år en s.k. minnesdag vid Martinus Center i Klint, Danmark. Denna dag markerar också avslutningen på sommarens kurssäsong. Här informeras om det arbete som utförts under året vid Martinus Institut. Utländska gäster berättar om vad som sker i deras respektive hemland, och översättare berättar om sina arbeten. Till denna minnesdag år 1998 hade Rolf Elving, tidigare medarbetare vid Martinus Institut, och personlig vän och elev till Martinus, inbjudits för att tala. Rolf Elving arbetade då med en bok som behandlar sambandet mellan gamla, nya och tredje testamentet. Tidskriften Ny Kultur återger nedan manuskriptet till Rolf Elvings tal i sin helhet:

”Jag vill gärna berätta lite om det jag kallar för Martinus sista stora beslut. Det jag har i tankarna är det beslut som medförde att Martinus samlade verk skulle bli känt i världen under namnet Tredje Testamentet. Upprin-

nelsen till detta beslut kommer jag fortfarande tydligt ihåg. Det var alldeles i början av sjuttioalet. Det kom ut en parapsykologisk bok på svenska med titeln *Livet efter döden*, författad av den svenske läkaren Nils-Olof Jacobsson. Martinus blev omnämnd här tillsammans med många andra författare, och man kan väl inte säga annat än att Martinus hade kompetens i detta ämne.

Men det som vid denna tidpunkt imponerade alldeles speciellt var att denna parapsykologiska bok blixtnabbt blev översatt till hela 18 främmande språk! Martinus blev då tillfrågad om det inte kunde gagna spridningen av hans arbete, om Nils-Olof Jacobsson skrev en introduktion till Martinus arbete? Men Martinus var av den bestämda uppfattningen att han själv skulle skriva en introduktion. Han påbörjade också detta arbete. Den första titeln på introduktionsboken skulle vara *Den intellektualiserade kristendom*. Efter en tid kände Martinus emellertid att introduktionsbokens titel skulle vara *Tredje Testamentet*.

I samband med att detta arbete påbörjats blev Martinus kontaktad av Borgens förlag med erbjudande om att få introduktionsboken *Tredje Testamentet* utgiven på detta förlag, istället för som tidigare skett på eget förlag. Vi vet att Martinus aldrig blev färdig med denna introduktion. Då arbetet med introduktionsboken började, upphörde arbetet med den fjärde symbolboken, *Den eviga världsbilden*, del 4. Men som vi vet blev Martinus aldrig helt färdig med vare sig introduktionsboken eller den fjärde symbolboken. Men han hann i alla fall besluta att hans samlade verk skulle heta *Tredje Testamentet*, när det nu för första gången skulle utges på ett offentligt förlag. Under arbetets gång hade Martinus blivit erbjuden att utge hela sitt samlade verk på Borgens förlag.

Med namnet *Tredje Testamentet* och med symbolerna "Den färdiga människan som Guds avbild, honom lik" på framsidan och "Genom invigningens mörker (Helvete eller ragnarök)" på baksidan av omslaget, utkom hans verk på Borgens förlag den 24 november 1981. Martinus hade lämnat den fysiska

världen den 8 mars 1981. Martinus demaskerade med andra ord sig och sin mission precis innan han lämnade den fysiska världen. Hans sista stora beslut var att offentligt tillkänna sitt livsverks sanna identitet. Till Bibelns gamla och nya testamenten hade ytterligare ett testamente fogats, ett tredje. Medan personen Martinus anonymt lämnade denna världen, så att säga genom bakhjulet, så bestämde han att hans mission skulle använda huvudentrén på sin förutbestämda väg ut i världen.

Martinus hade alltså under sextio år skrivit fortsättningen på Bibeln. Bibeln består nu inte längre av två testamenten, det gamla och det nya, utan Bibeln har därmed fullbordats med ett tredje testamente. Kristus förutsägelse om framtiden har därmed gått i uppfyllelse. Jag citerar från Johannesevangeliet 14:16-17 "och jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos eder: sanningens Ande, som världen icke kan taga emot, ty hon ser honom icke och känner honom icke." Och från Johannes 14:26. ". . . han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder."

Tredje Testamentet är fortsättningen på Kristi mission. I *Tredje Testamentet* får vi den intellektuella underbyggnaden av Kristus fullkomliga sätt att vara. Denna underbyggnad visar att detta att "älska sin nästa som sig själv" är den enda vägen till ett fullkomligt liv och till förvärvandet av en sann insikt i livsmysteriets lösning. Bara genom att "älska sin nästa som sig själv" kan vi komma i hundra procentig harmoni med den absoluta verkligheten. Med gamla, nya och tredje testamentet är bruksanvisningen komplett. Vi har fått en absolut fullkomlig, praktisk modell, nämligen Kristus kärleksfulla och förlåtande sätt att vara, samt en vetenskaplig underbyggnad av detta sätt att vara. Vi har nu också fått bevisföringen för kärlekens kontakt med verkligheten. Med namnförändringen fick Martinus arbete en "yttre" direktkoppling till Bibeln och religionernas värld. Självklart har denna koppling funnits hela tiden. Men nu kan och skall den inte längre döljas. Varför bestämde annars Martinus att namnet *Tredje Testamentet* skulle vara det samlade verkets

huvudtitel? Man tänder inte ett ljus och sätter det under skäppan!

Men döljer det sig inte här en målkonflikt? Det är ju inte de troende människorna Tredje Testamentets analyser vänder sig till. Tvärtom är det till de gudlösa dessa analyser i särskilt hög grad vänder sig. Detta är helt riktigt! Men de gudlösa människorna har inte blivit gudlösa för att de har läst Tredje Testamentet! De har bara blivit intelligensmässigt överlägsna den gamla världsimpulsens tolkning av kärleksbudskapet. Den gamla världsimpulsen har aldrig varit avsedd för vetenskapligt skolade hjärnor. Det är däremot Tredje Testamentet och den nya världsimpulsen. Den gamla världsimpulsen var avsedd för människor med en fungerande trosförmåga på gudomliga auktoritetens uttalanden. Den troende människan är ännu i kontakt med den tidigare utvecklingsspiralens kosmiska medvetande genom instinkten, vilken skänker henne den underbara känslan av att allt vilar i de bästa händer - Guds egna! Det är inte förklaringen av denna känslas kontakt med verkligheten som här är det primära. Det är, i detta sammanhang, inte ens väsentligt. Vi ser också att den gamla världsimpulsen har lyckats - i den form den nu en gång har fått, och varit bröd och inte stenar för miljoner och åter miljoner människor. Den gamla världsimpulsen har således inte misslyckats. Den har hjälpt oräkneliga människor i självnöd med de medel som i den givna situationen var de bästa möjliga.

Men utvecklingen står inte stilla och därför var det ofrånkomligt att den tid skulle komma då denna tolkning av kärleksbudskapet måste förlora sin inspirationskraft. De människor som i dag betecknas som "gudlösa", är således bara de som växt ur den gamla världsimpulsen. Tredje Testamentets uppgift är inget mindre än att lyfta den så kallade "gudlösa" människan ut ur missförståndet att begreppet Gud är uttryck för naivitet och övertro. Den stora överraskningen blir här att Guds vägar också förståndsmässigt kan undersökas och förstås. Uppfattningen att "när man är död så är man död" är inte så oemotsäglich och logiskt välunderbyggt som den vantroende

gärna tror. När denna föreställning analyseras högintellektuellt, visar det sig att den inget annat är än ren och skär övertro.

När människan förlorar sin Gudskontakt måste hon så att säga själv bli Gud. Hon måste lösa problemen själv och lita till egna krafter. Denna förändrade livshållning har inneburit att det politiska medvetandet mer och mer har kommit att dominera över det religiösa medvetandets livshållning. Det politiska medvetandet försöker lösa praktiska problem utifrån "sunt förnuft", vilket i bästa fall betyder utifrån demokratiska beslutsprocesser. I stället för en odefinierad trosuppfattning av de gudomliga lagarna, stiftar man nu själv lagar på majoritetsprincipens grund. Men uppfattningar som endast får makt bara för att majoriteten uppfattar dessa som "sanna" är ingen garanti för att dessa uppfattningar också uttrycker den absoluta sanningen. Uttrycker en uppfattning inte den absoluta sanningen, är den inte stabil. Den måste hela tiden ändras i förhållande till den verkliga sanningen. I det demokratiska systemet har folket ersatt Gud. Folket stiftar lagar så som förr bara Gud kunde göra.

Då man inte automatiskt är "Guds avbild" av det enkla skälet att man blir antireligiös, är detta ingen garanti för att det politiska medvetandet på alla punkter förverkligar en total osjälviskhet och medmänsklighet. Detta kunde inte heller den dogmatiska trosuppfattningen garantera. Då den absoluta sanningen om livets mening endast kan upplevas av "ett rent hjärta" dvs av en moraliskt fullkomlig Kristusmänniska så är det inte överraskande att världen för ögonblicket befinner sig i en moralisk kris.

Oavsett vad vi tycker om titeln Tredje Testamentet, antingen vi anser det vara en nackdel eller en fördel i samband med spridningen av Martinus arbete, finns det ingen väg förbi detta begrepp. Vi kan inte ändra på Martinus beslut.

Det återstår då endast att försöka förstå meningen med de beslut Martinus fattade. Här kan vi se att Martinus, under den period då

han skapade sitt verk, höll sin person i bakgrunden. Det gällde att inte sätta sin egen person i fokus mer än nöden krävde. Men allra sist, precis innan han lämnade denna världen, beslutade han att hans samlade verks korrekta titel var Tredje Testamentet. Tror man inte att han gjorde denna namnförändring därför att han ansåg att den gagnade hans mission? Om ett annat namn hade passat bättre tror man inte då att Martinus skulle kommit på detta? Han visste hela tiden att det var Bibeln, Den Heliga Skrift, som han skrev fortsättningen på. Han visste självklart att hans arbete var fortsättningen på och fullbordandet av Kristi mission.

Öppningen av Martinus egen kosmiska förnimmelseförmåga gick till just så att Kristusgestalten gick in i honom och i det överjordiska ljus som nu strålade ut från hans eget inre, upplevde han det som han beskriver i boken Omkring min missions födelse: "Och se! kontinenter och hav, länder och städer, berg och dalar låg badande i ljuset från mitt eget inre. I det vita ljuset blev jorden förvandlad till "Guds rike." (kap 16). Att det ljus som förvandlar världen till Guds rike, inte kan vara annat än Kristus kärleksfulla levnadsart, är givet. Men för att Kristus levnadsart skall bli till en allmängiltig praktisk realitet måste denna levnadsarts kontakt med den absoluta sanningen, det vill säga kontakt med verkligheten, bevisas. Det är detta som är "Hjälparen den helige Andes" uppgift. I Tredje Testamentet blir det eviga budet "Du skall älska Gud över alla ting och din nästa som dig själv" vetenskapliggjort. Då Martinus mission började med den här ovan citerade händelsen, som står att läsa mer om i boken Omkring min missions födelse och som sagt inleddes med att Kristusgestalten gick in i Martinus, är det högst naturligt anta att detta har anknytning till Kristi mission.

Vad kan man då begära av ett verk som utgör en fortsättning på Bibelns två testamenter? Först och främst måste den tredje delen handla om samma ämne som de två inledande delarna. En god författare brukar vanligtvis i den avslutande delen knyta samman alla lösa trådar till en meningsfull helhet. Bibeln, som

så att säga är skriven av Gud själv, må inte undantagas från denna goda regel! Vad är då Bibelns, det gamla och det nya testamentets kärninnehåll? Jo, först och främst handlar Bibeln om Guds existens. Det är naturligtvis Gud som har huvudrollen i den Heliga Skrift. Ytterligare informerar Bibeln oss om Guds egenskaper. Vi lär här att "Han" är evig, allsmäktig, allvetande och framför allt att denna väldiga makt och detta väldiga vetande är förbundet med en obetingad kärlek till allt och alla. Vi får också vetskap om Guds skapelseplan. Gud skapar människan till sin avbild, att vara honom lik. Dramatiken i denna skapelseprocess består i den eviga kampen mellan "det onda" och "det goda". Sist men inte minst lär vi kända profeterna. Genom dem uppenbarar Gud sin plan. Profeterna talar inte utifrån sig själva, utan Gud talar genom dem. Därför är deras ord "heliga" det vill säga sanna. Profeternas olika uppgifter är anpassade till det mänskliga medvetandets olika utvecklingsstadier. Profeterna är vägvisare. De leder utvecklingen framåt mot högre moraliska mål. De förutsäger framtiden. Det är sålunda sanningens ande eller "den helige ande" som är Bibelns egentliga författare. Med andra ord Gud själv.

Av samma skäl får inte vem som helst ändra på texterna i Bibeln! Det får naturligtvis endast de som kan bevisa att de är uppfyllda av "den heliga ande". De som verkligen är uppfyllda av helig ande ändrar dock inte. De kompletterar.

Bara om man är profet, utvald till att vara talesman för Guds högsta vilja och makt, kan man förnya innehållet i den "Heliga Skrift". Man kan inte gärna påstå att Tredje Testamentet inte handlar om Guds existens. Man kan omöjligt föreställa sig en mer konkret och handgriplig realitet än Guds existens, så som den visar sig vid studiet av Tredje Testamentet. Enligt detta existerar det inget annat än Gud. Allt existerande är Gud! Tredje Testamentet invänder inte mot det Gamla Testamentets uppfattning av Gud som evig, allsmäktig, allvetande och allkärleksfull. Tvärtom leder samtliga Tredje Testamentets analyser detta i bevis. Det dagliga livet sett från evighetens

synvinkel, rättfärdiggör till hundra procent en Gudoms existens, i samklang med dessa de allra högsta gudomliga egenskaperna. Tredje Testamentet är inte heller oenigt med Guds konstaterande i första Moseboken: "Och Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott." (Mos1:31). Gud är absolut fullkomlig och därför är allt mycket gott! Men när vi är färdigskapade som "Guds avbild", förmår vi fullt ut att själva uppleva denna i varje ögonblick närvarande totala fullkomlighet.

Guds existens kan inte rättfärdiggöras utan att världsalldets samlade funktion kan bevisas vara till hundra procent fullkomlig, till glädje och välsignelse för allt existerande. Är det inte det som uppenbaras i Tredje Testamentet? Guds plan med skapelsen är i enlighet med Bibeln att skapa människan till "Guds avbild". Denna plan och detta mål är Tredje Testamentet fullständigt i samklang med. Tredje Testamentet bekräftar således att varena vibration och rörelse här i den fysiska världen med osviklig säkerhet inblåser "livets ande" i de levande väsendena. Sagt med andra ord: skapar medvetande. När medvetandet är färdigskapat blir gudasönerna krönta med Guds eget medvetande, vi blir "ett med Fadern", får odödlighetsmedvetande och kan därefter genom självsyn konstatera att "allt är mycket gott".

Tredje Testamentet synliggör den osynliga, eviga aspekten av livet. Det visar inte bara att vi är eviga, utan också att vi primärt är andliga och inte fysiska till vår innersta natur. Det visar att den fysiska organismen är själens "ytterrock", vilket är logiskt då vi vet att vi här i den fysiska världen ännu i hög grad är bundna till den dräpande principens manifestation och därför är mer eller mindre farliga för vår omgivning. Här i den fysiska världen handlar således allt om övervinnandet av den dräpande principen. Det bästa, tydligaste och mest kända exemplet fullständiga seger över den dräpande principen är den korsfäste Kristus förlåtelse av sina bödlar.

Här uppenbaras gudamänniskan i sin fulla glans i kött och blod. Här demonstreras det

med kraft att fienden inte finns utanför oss själva, utan inom oss. Med den fulla förståelsen av detta förmår man till sist att förlåta allt. Också en grundlös korsfästelse. Kristus-exemplet djupaste och verkliga syfte är således inte att frita människorna från ansvaret för sina handlingar, de så kallade synderna. Nej tvärtom! Då vi alltid skördar vad vi sår måste vi alla nödvändigtvis lära oss att så "det goda". Det som slutligen kommer att få den dräpande principen på fall är odödlighetsmedvetandet. Det eviga! Uppståndelsen! Andens fullständiga seger över materien! Inför "det eviga" blir den dräpande principen verkningslös. Totalt maktlös! Den dräpande principen medför ingen olycka för någon annan än den som känner sig i stånd att utlösa den. Den enda vägen till "himmelriket" är således osjälviskheten och "det godas" väg.

Kan man tänka sig ett större förhållande av Kristus än detta att det kan påvisas att alla levande varelser utan undantag, kommer att bli som han, nämligen moraliskt fullkomliga. Tredje Testamentet är på inget sätt oenigt med Kristus. Det uppfyller fullt ut det som Kristus förutsagt om Hjälparen: "Han skall förhärliga mig, ty av mitt skall han taga och förkunna det för eder." (Joh. 16:14)

Låt oss göra ett tankeexperiment! Vi tänker oss att vi just läst igenom Bibelns två testamenten och nu skall börja med Tredje Testamentet. Vi ser framsidan med symbolen "Den färdiga människan som Guds avbild". Att detta är namnet på symbolen framgår inte direkt. Det finns inte någon förklaring av symbolerna, vare sig på framsidan eller baksidan. Martinus hann som sagt aldrig själv att skriva färdigt introduktionsboken! Ingen annan har ännu försökt sig på denna uppgift. Men vi ser på framsidan av Tredje Testamentet, symbolen för Kristusmedvetandet, som naturligtvis inte kan förbindas med något annat än "förlåtandepincipen" uttryckt i orden: "Fader förlåt dem för de veta icke vad de göra"!

Att vi hittar denna symbol på Tredje Testamentets framsida får sägas vara mycket naturligt. Det är själva "det godas" grundprincip. Det är med denna metod Guds rike

skapas. Det är uteslutande med förlåtandemetoden som man hittar vägen ut ur mörkret. Förlåtandet är det solljus som får de mörka molnen på himlen att upplösas och försvinna. Med Kristus fullbordas också Guds skapelseplan individuellt sett, för första gången här på jorden. Men denna plan gäller naturligtvis inte bara för Kristus. Den gäller för oss alla! Vi är alla eviga gudasöner. Kristus och Tredje Testamentet visar oss vägen in i framtidens land, Gudsriket.

På framsidan av Tredje Testamentet ser vi också att ett enskilt jordeliv bara utgör ett led i kedjan av fysiska liv, av fysiska inkarnationer. Livet är evigt och därför utan början och slut! Och som tidigare nämnt medför vår primära andliga naturs anknytning till den fysiska materien att medvetandet här i den fysiska världen kan utvecklas, vilket inte kan ske i den andliga världen! Det är nämligen bara här i den fysiska världen som det är tillåtet att överträda kärlekslagen. Här äter vi på kunskapens träd på gott och ont. Med den fysiska materien modellerar "Den evige Gudomen" gudasönerna till sin avbild. Här i den fysiska världen skapas Guds medvetande. Gudasönerna kommer, precis som Gud, att bli allsmäktiga, allvetande och allkärleksfulla. Detta är lika viktigt för Gud som för gudasönerna. Gudasöners medvetande är inte färdigskapat förrän det djuriska medvetandet är fullständigt omvandlat, och när detta har skett kommer det fullkomliga människoriket att vara en realitet. Detta är ett rike, där alla älskar alla. Här är det "en hjord och en herde", det vill säga, alla är medvetna om sin eviga samhörighet med Gudomen och kärlekslagarna. Denna symbol berättar tydligt om Tredje Testamentets innehåll och budskap. Är detta inte i den skönaste harmoni med Bibelns stora profetior?

På baksidan av boken ser vi något helt annat. Här kommer själva helvetet oss till mötes. Här ser vi konsekvenserna av att "inte veta vad man gör". Här tror man att fienden är orsak till det onda man själv upplever. Därför gäller det att bli starkare än fienden. Makt och styrka är därför drivkraften i den djuri-

ska principens utveckling. Förmågan att utlösa den djuriska principen är på den jordiska människans nuvarande utvecklingsstadium så genial att den skulle kunna ödelägga hela jorden flera gånger om! Det vill säga om ingen högre makt fanns. Därmed hotar den dräpande principen alla och beskyddar ingen, om den användes. Det är detta som är "de sista tiderna". Det är det djuriska medvetandets kulmination, djävulsmedvetandet.

Det tjugonde århundradet är den förutsagda domedagsepoken. Freden lyser med sin frånvaro. Det är allas krig mot alla. Medlen är materiellt vetande, vapen och pengar. Konsekvenserna av "den starkes rätt" och "envar är sig själv närmast", de olyckliga ödena och dess skugga - lidandet - går dock inte förlorade. Misstagen får något gott med sig. Lidandeserfarenheterna skapar en ny mental jordmån. Därför sker det underbara, att mörkt förvandlas till ljus. Till allkärleken ljus. Vi ser sålunda redan på framsidan och på baksidan av Tredje Testamentet att innehållet handlar om "det goda" och "det onda". Alltså samma problemställning som Bibeln behandlar.

Går vi så vidare i texten, ser vi att de sex första kapitlen i första bandet av Tredje Testamentet utgör en inledning. Här får vi en översikt över kärnpunkterna i Tredje Testamentets innehåll. Vilket mönster kan vi firma här, och utgör denna inledning en logisk fortsättning av Bibelns två tidigare testamenten? I förordet upplyser Martinus om ämnet för undervisningen, nämligen svaret på själva livets mysterium: "Vem är jag, varifrån kommer jag och varthän går jag?"

Ämnet är sålunda det eviga livet. Martinus redogör här också för sina förutsättningar, för att auktoritativt uttala sig om dessa upphöjda ämnen. Förutsättningen är en självupplevelse av de eviga realiteterna. Man kan inte komma bort ifrån att ämnet "det eviga livet" också hör hemma i den religiösa föreställningsvärlden. Tredje Testamentet fortsätter således på samma tema som gamla och nya testamentet. I förordet försöker Martinus också förhindra

onödiga missförstånd och betonar den obegränsade tolerans som varje studerande av Tredje Testamentet blir delaktig av från själva källan. Tredje Testamentet utgör ett försvar för absolut alla levande varelser, både de s.k. heliga och de s.k. ogudaktiga, både djur och människor.

Martinus skapar inte en religion, utan visar att alla levande varelser existerar som födda medlemmar av livets egen religion, det vill säga livets direkta tal, och att denna religion omspanner inget mindre än själva världsallett, och varar från evighet till evighet. Av samma skäl kommer Tredje Testamentet, Livets Bog, inte heller att manifesteras eller uppsätta förbud, religiösa lagparagrafer och straffbestämmelser (refererat från Livets Bog, st. 15). Livets Bog som symboliskt uttryck för själva världsallett är således identiskt med verkligheten. Alltså är den av Martinus skrivna Livets Bog en reflex av verkligheten, livets egen religion. Det är detta direkta tal som all värdering utgår ifrån, och Martinus eget verk utgör som han själv säger "en enskild nyans eller bråkdel i det mäktiga samspel av krafter som var dag visar sig för oss som ett levande tavelgalleri, där universum, solar, planeter och varelser med sina olika tillhörande skönhetsformer och inspirationsvärden svävar förbi våra, i förhållande till vårt utvecklingssteg, mer eller mindre undrande ögon." (Livets Bog I, företalet) Detta är väl vad man måste kalla för ödmjukhet! Som vi ser är alla dörrar öppna. Ingen intolerans existerar här. Allt är frivilligt. Här finns inget dogmatiskt bindande. Det är sanningens ande som vänder sig till den frivillige och äkta sanningssökaren. "Var och en som är av sanning hör min röst". (Joh. 18:37)

Efter företalet kommer kapitel 1, Världssituationen. Här konstateras att vi för närvarande befinner oss i en gammal världskulturs undergång och i en ny världskulturs födelse. Världssituationen gör det till ett klart faktum att kärleksbudskapet i den form vi intill nu känt till, inte haft tillräcklig kraft att förhindra världskrig och massmord. Lidandet skapar dock en ny och större mottaglighet för kärleksbudskapet.

I kapitel 2, Den gudomliga skaparprincipen, lyfts vi upp i evighetens förnimmelsedimension. Vi ser det helhetsperspektiv utifrån vilket Bibelns största gudomliga facit upplevts. Till exempel att "Allt är mycket gott". Då ont och gott är allt skapandes grundförutsättning och eftersom ingen evig livsupplevelse över huvud taget skulle vara möjlig utan kontrastskapande, blir slutsatsen att det inte existerar något absolut ont i tillvaron. Obehag existerar i rikligt mått, men detta obehag är en absolut nödvändighet. Det finns alltså blott två slags gott, "det behagliga goda" och "det obehagliga goda". Livets upplevelse skiftar evigt mellan dessa två kontraster. I vår eviga vandring mellan kontrasterna dag och natt, ljus och mörker blir vi här i kapitel 1, placerade i vår aktuella position i det kosmiska kretsloppet, sett utifrån ett oändligt utvecklingsperspektiv. Här placeras också Martinus in sig själv och sin mission, i sitt kosmiskt korrekta sammanhang, nämligen som tillhörande "den ljusa utstrålningen" av den gudomliga skapelseprincipens manifestation. Här ser vi således Martinus mission i sitt rätta sammanhang tillsammans med andra ljusets världsåterlösare. De har alla det gemensamt att de visar mänskligheten vägen ut ur mörkret eller vägen bort från den dräpande principen. Utan förklaringen av mörkret kan Guds existens aldrig rättfärdiggöras. Odödlighetsmedvetandet förvandlar således mörker till ljus!

Kapitel 3 handlar om Den nya världsimpulsen, hur det stora budet "Älska varandra" blir till vetenskap. Detta innebär endast att nästakärlens kontakt med verkligheten blir uppenbarad. Vi kan inte undgå att inse, att det här handlar om en fortsättning på Kristi mission. Det var denna intellektuella underbyggnad av kärleksbudskapet som inte ens lärjungarna på sin tid kunde förstå. Men Fadern skulle som sagt sända en annan hjälpare.

Så följer kapitel 4, ett internationellt världsrrike under skapande. Vad uppenbarar sig här? Står vi inte här framför det av Kristus utlovade Gudsriket? Det har ju sagts att det skall bli "En hjord och en herde" här på jorden. Tredje Testamentet är inte heller här oenigt med Kristus. Här får vi en analys av hur det

djuriska och det mänskliga kämpar sida vid sida i den jordiska människans sinnelag. Och med den invigdes hjälp kan vi här se tretusen år fram i tiden och konstatera det mänskliga sinnelagets totala seger över djurmedvetandet. Gudsriket är på väg och kommer att bli en realitet! Om inte, så skulle Kristus ord inte vara sanna och då skulle han vara en "falsk profet"! Men så förhåller det sig naturligtvis inte!

Nu har vi nått fram till kapitel 5, som heter Jordmänsklighetens mottaglighet för den nya världsimpulsen. Här blir "den goda jorden" analyserad. Också den mindre goda. Frågan gäller här vem som i särskild grad har nytta av de upplysningar som Tredje Testamentet förmedlar. Här kommer det inte oväntat att förekomma en del motstånd mot den nya världsimpulsen. Men då Tredje Testamentet utgör ett universellt försvar för allt och alla, kommer detta motstånd inte att mötas med intolerans. Här från Tredje Testamentets källa vet man i alla fall att alla har rätt. Var och en utifrån sina egna individuella förutsättningar.

Det avslutande sjätte kapitlet av själva Inledningen heter, och behandlar återigen ämnet, Från djur till människa. Det yttre speglar det inre och omvänt. I kapitel 4, som handlar om Gudsrikets skapelse, beskrivs resultatet av det djuriska medvetandets förvandling till mänskligt medvetande i en "yttre" form. Världstatens tillblivelse. Ett internationellt lag- och rättsväsen. Vidare behandlas penningssystemets brister och problemen omkring allt det som handlar om att göra rätt till makt. I kapitel 6 beskrivs den inre organiska själsliga förvandlingen av djurmedvetandet till människomedvetande. Här blir vi informerade om den organiska process som pågår i oss själva och i alla levande varelser, och som med tiden kommer att resultera i "den stora födelsen", det vill säga den slutgiltiga återkomsten av Kristus i vårt eget medvetande. Här får vi en förklaring på hur denna förmåga gradvis utvecklas och slutligen för fram till att vi blir till "den färdiga människan som Guds avbild, honom lik".

Den fortsatta läsningen av Tredje Testamen-

tet handlar om en resa genom evigheten och oändligheten uppbyren av en kosmisk förmåelseförmåga som med tiden kommer att bli varje människas personliga egendom.

Jag har här pekat på några exempel som visar att Tredje Testamentet, skrivet av Martinus, är avslutningen av "Den Heliga Skrift". Det är ett faktum som man inte kan bortse ifrån, och absolut inte för mitt eget vidkommande. Under Martinus livstid här i den fysiska världen var det av största betydelse att hans person inte blev mer känd än vad som var absolut nödvändigt. Bland annat därför att han skulle få lov att arbeta i lugn och ro. Därför kan man förstå, varför han först till allra sist bestämde sig för att kalla sitt verk vid sitt rätta namn, Tredje Testamentet. Hans arbete hade tills nu officiellt varit känt under namnet Martinus kosmologi. Min personliga uppfattning är att detta namn tillhör den period då Martinus skulle beskyddas mot att bli alltför känd. Lika stor plikt som det var för Martinus att hålla sin egen person i bakgrunden och därför hellre viska än ropa ut sin missions korrekta identitet, lika stor plikt är det nu bland oss som gärna vill hjälpa till med att föra Tredje Testamentets upphöjda visdom ut i världen, att nämna Martinus arbete vid sitt rätta namn.

For min egen del har jag beslutat att jag alltid skall använda namnet Tredje Testamentet, när jag informerar om Martinus arbete. Jag arbetar dessutom med en bok med arbetstiteln Gamla, Nya och Tredje Testamentet. Nya Testamentet är idag översatt till 1200 olika språk och dialekter, vilket innebär att Kristusexemplet inte är okänt i världen. Tror man inte detta gagnar spridningen av Tredje Testamentet? Är det inte enklare att gå från det kända till det okända än omvänt?

Var för sig trivs inte de tre testamentena så gott, men tillsammans bildar de en helhet. Det Gamla Testamentets anhängare, judarna, väntar fortfarande på den Messias som inte kom. Jesus påstod att Guds rike skulle komma, och ingen kan väl påstå att det har kommit! Om inte profetierna går i uppfyllelse är profeterna inte profeter.

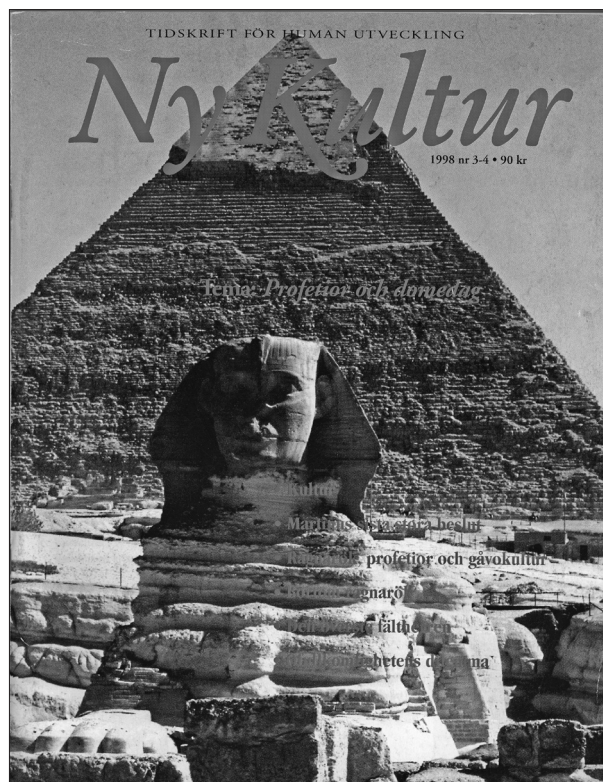
Kan då inte Tredje Testamentet stå på egna ben? Naturligtvis långt bättre än de två första, men utan kopplingen till Kristusmissionen saknas ett avgörande praktiskt bevis för att det är möjligt att förlåta absolut allt. Även när man är oskyldigt korsfäst. Vilken högsta domstol kan undvara ett så känt vittne och bevis? Till detta kommer uppståndelsen från döden som fullt ut bevisar att anden härskar över den fysiska materien och inte omvänt. Detta om något visar att det finns täckning för uppfattningen att livet är evigt.

När berättelsen om korsfästelsen blivit så omsorgsfullt bevarad, trots att den slutliga analysen av dess djupaste mening ännu inte är förstådd, vad skall då inte ske, när man förstår den verkliga meningen fullt ut? I likhet med alla stora heliga mysterier är korsfästelsen allmängiltig, dvs den beskriver inte bara en enskild människas ödessituation, i detta fall Kristi korsfästelse, utan åskådliggör samtidigt en princip som alla människor utan undantag

kommer att uppleva i förvandlingen från djur till människa. Det är därför som Kristus korsfästelseexempel fortfarande är högaktuellt! Att bli korsfäst är ingen exklusivitet enbart förbehållen Kristus. Det var ett vanligt sätt att straffa förbrytare i gamla tider. Att förlåta sina bödlar när man oskyldigt blivit dömd till döden hör dock till ovanligheterna. Att lära ut att man skall älska sina fiender likaså.

Är detta inte omständigheter som kommer att underlätta spridningen av Tredje Testamentet? Om detta är fallet varför då inte bli eniga med Martinus om att huvudtiteln på hans arbete inte längre är Martinus kosmologi utan Tredje Testamentet! Är vi eniga med Martinus på denna punkt, då börjar vi också att använda det av honom själv utvalda rätta namnet, Tredje Testamentet.

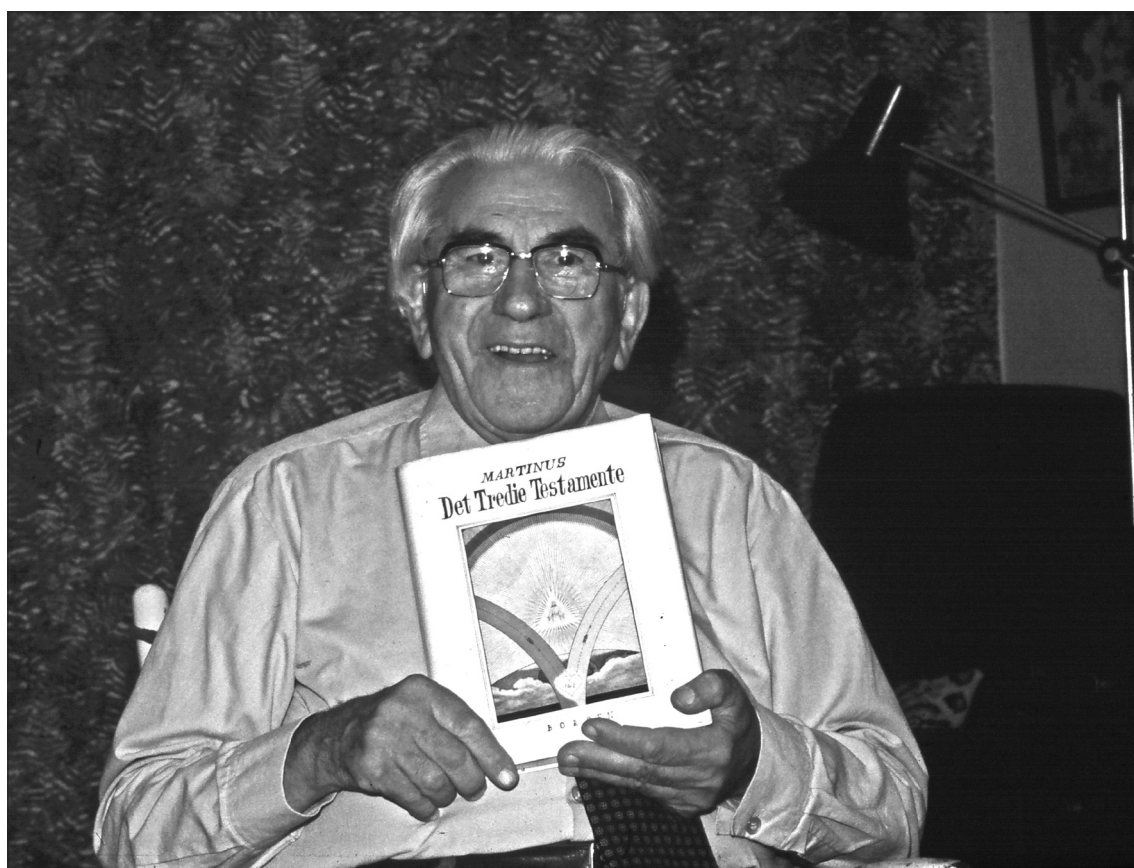
Med dessa tankar om Martinus sista stora beslut vill jag tacka och hylla Martinus på denna minnesdag till hans ära! Bibeln består nu av tre testamenten: gamla, nya och tredje testamentet.”

B.1 - Det svenske tidsskrift "Ny Kultur" nr. 3-4 1998 hvor Rolf Elving skrev sin artikel som er gengivet ovenfor. Den findes i tidsskriftet på side 18 til 24. - e

Appendiks B. Side 9

Artikel af Rolf Elving med overskriften "Martinus sista stora beslut"

*B.2 - Martinus vise glad første bind af "Livets Bog",
som nu indgår i samlingen af bøger under fællesbetegnelsen " Det Tredie Testamente". - tb*